

EENS IN HET LAND VAN ONS

Eens in het land van Ons

Christophe Pirotte

2022

Beefcake Publishing

Toen in het jaar 2020 de wereld werd geteisterd door de vreselijke en dodelijke Kroongriep­pandemie, wilde het toeval dat vlak voor de epidemie echt toesloeg in Ons, het thuisland van voormalig Onze Grote Minister Jan Jansens, de regering was gevallen. De heer Jansens, die in een ver verleden bestempeld werd als een linkse rakker, was echter onder invloed van zijn goede vriend, Le Baron ‘Vic’, de hedendaagse bijna-dictator van buurland Hun, hervormd of misschien wel gehersenspoeld, tot hij een aan groothedswaanzin lijdende rechtse popularist was geworden. Voormalig regerings­leider Jansens, die heel erg gefrustreerd was over de afloop van zijn laatste mandaat, zag zijn kans schoon om met de hulp van Le Baron ‘Vic’ te proberen een nieuwe populistische regering op poten te zetten in Ons. Het populisme was een strekking die erop gericht was de gewone en ietwat zelfgerichte simpele man, die zich aan de kant gezet voelde door het elitarisme van de – door de band genomen – linkse rakkers, en die zich om de een of andere reden ver verheven voelde boven alles wat niet ‘Ons’ of ‘proper’ blank was, een stem te geven en ervoor te zorgen dat er eindelijk iemand was die zijn belangen vertegenwoordigde. Deze ietwat zelfgerichte propere simpele man was maar wat blij toen president Pa Horreur, die in Ons alleen maar een protocollaire functie had, aankondigde dat de heer Jansens en zijn partij, de Democratische Partij van Ons, zijn

zegen hadden om een nieuwe coalitie te vormen. Nu, wat betreft de naam van de partij was de heer Jansens erin geslaagd zand in de ogen van alle simplen te strooien, en niet alleen van de ietwat zelfgerichte propere simplen die op zijn partij gestemd hadden, want het enige wat van tel was in de naam was ‘Ons’. Alles is van ons, alles is voor ons. En niet voor jullie, linkse rakkers, simplen, en al helemaal niet voor Eco-groupies, cultuuridioten of mediagekken. De heer Jansens hield namelijk niet zo van cultuur – of het moest die cultuur van ‘ons’ zijn – of van de vrije media. Hij was wel tevreden met de naam van zijn partij omdat die veel stemmen aantrok, hoewel hij persoonlijk wat misprijzend neerkeek op het ‘Democratische’ gedeelte ervan. Een democratie, dat is iets voor de zwakken, voor zij die het systeem willen misbruiken en willen uithollen. Nee, nu in deze tijd van pandemie was er nood aan een sterke man, zoals Le Baron ‘Vic’ in Hun, om het land bijeen en onder controle te houden. Alleen een sterke man met totale controle kon Ons redden. En totale controle was nu net datgene waar voormalig regeringsleider Jansens naar streefde. Nu had de Democratische Partij van Ons zeker niet voldoende stemmen gehaald bij de laatste verkiezingen om alleen aan de slag te kunnen, dus moest hij op zoek naar coalitiepartners. De heer Jansens vond dit een vreselijke sleur, maar wat wil je? In een zwakke democratie had je geen keus. Maar hij was vast van plan het huidige systeem te veranderen. De eerste partij die de heer Jansens aansprak was het Nieuwe Christen-Democratische Ons, de partij van de jonge heer Tonijn, die eveneens alleen uit pragmatisme het woord ‘democratisch’ in de naam had laten staan. Het Nieuwe Christen-Democratische Ons had lak aan democratie, de macht hoorde

in handen te zijn van een sterke kerk, en als dat niet kon, in handen van een sterke kerkelijke man, en dat was nu net wat de heer Jansens was. Dus stond de jonge heer Tonijn heel erg open voor een bondgenootschap met de Democratische Partij van Ons. De heer Jansens was erg in zijn sas: dit ging de goede kant uit. De partijen van de gevallen regering hadden zich erg misrekend want zij hadden gehoopt op nieuwe verkiezingen. Maar voormalig regeringsleider Jansens wilde dit te allen prijze voorkomen. Hij berekende dat hij nog minstens twee partijen moest overtuigen om tot de benodigde meerderheid te komen. En overtuigen was het woord want de partijen van de gevallen regering zouden niet gewillig in zijn verhaal meestappen, en de weinige andere beschikbare partijen hadden in hun verkiezingsprogramma opgenomen dat ze onder geen enkel beding zouden meegaan in een regering met de volgens hen ondemocratische Democratische Partij van Ons. Echter, de heer Jansens was ervan overtuigd dat met het hanteren van de juiste prikkels, de leider van de Hedendaagse Centrumpartij – een partij die zich als links uitte, maar rechts handelde –, de heer Rustjes, in zijn val zou lopen en zou meegaan in de nieuwe regering. De heer Rustjes was een licht gezette, boertige man die ooit directeur was geweest van een landbouwcoöperatie en later van een melkerij. Zijn laatste functie, vóór ooit zijn eerste ministerpost gekregen te hebben, was directeur van een spa-oord waar hij naar verluidt maar wat graag zelf gebruikmaakte van de faciliteiten. Na de melkerij had hij een enorme behoefte gehad aan de massages en masseuses in het spa-oord. De heer Jansens stelde voor, aangezien de heer Rustjes veel ervaring had als bedrijfsleider, dat

hij de portefeuille van Economische Ontwikkeling en Technologische Vooruitgang zou mogen bezetten. Gewezen directeur Rustjes was er tevreden mee, maar eiste nog minstens twee extra ministerposten op voor de Hedendaagse Centrumpartij. Hij moest namelijk deze demarche kunnen uitleggen aan het deel van zijn electoraat dat op zijn partij gestemd had omdat hij beloofd had nooit met de heer Jansens in zee te gaan. Zijn electoraat was namelijk net een beetje minder simpel dan dat van de heer Jansens en zou hier niet gedwee op toekijken. Maar als zijn partij, zijn trawanten en hijzelf zich er financieel voordeel mee konden doen, kon hij hier wel mee leven. Het electoraat was toch alleen maar voor eventjes belangrijk elke vier jaar, en tegen dan kon hij hen wel iets nieuws wijsmaken. Vanwege de garanties die de heer Jansens hem gaf, kon de heer Rustjes gemoedelijk meestappen in het nieuwe verhaal van Ons. De heer Jansens keek tevreden terug op het geleverde werk. Maar nog steeds had hij geen meerderheid. Dus moest hij nog een partij zoeken die bereid zou zijn haar verkiezingsbeloftes te verloochenen. Veel opties waren er niet meer, maar tot zijn grote genoegen had de eeuwenlange voorzitter van de Onze Oudjespartij, meneer Karel, de laatste voorzittersverkiezingen verloren tegen mevrouw Drinkje. Dat bood perspectieven, want mevrouw Drinkje was wanhopig op zoek naar een manier om haar stempel op de Onze Oudjespartij te drukken – de partij die opkwam voor de rechten van de ouderen, een steeds belangrijkere groep in Ons – en hoe dat beter te doen dan in de onmiddellijke nasleep van haar overwinning de eerste de beste regering mee te vormen? Wat trok zij zich aan van de belofte van haar voorganger aan de kiezer om nooit met de Democratische Partij van Ons

samen te werken? Zodoende was mevrouw Drinkje, evenals de andere coalitiepartners, opgetogen over de toenaderingspogingen van voormalig regeringsleider Jansens. En zo had deze laatste tegen alle verwachtingen in zijn droomcoalitie bij elkaar geschraapt. Hij verkneukelde zich al in de aankomende verbijsterde reacties van de vorige regeringspartijen, nu gereduceerd tot oppositietroep.

De eerste stap gezet, moest de heer Jansens nu vol aan de slag om ministerportefeuilles toe te wijzen. En dat moest pragmatisch gebeuren. Eerst en vooral wist hij dat hij een propagandamachine aan zijn zijde moest krijgen, derhalve reikte hij de hand aan de heer Huijs, een troebele figuur die een paar jaar ervoor de overstap had gemaakt van het Nieuwe Christen-Democratische Ons naar de Democratische Partij van Ons, omdat hij vond dat de eerstgenoemden te gematigd waren in hun politiek, en het land nood had aan een meer tot totaliracistisch neigende leider, zoals de heer Jansens. De heer Huijs was tot een tijdje terug voorzitter geweest van de raad van bestuur van de Nieuwe Televisie van Ons, en hoewel hij was opgestapt omwille van zijn politieke carrière – belangenvermenging was uit den boze in een zwakke democratie – was het algemeen geweten dat hij achter de schermen nog steeds de Grote Baas van het televisiestation was. Hij bepaalde nog steeds wat nieuwswaardig was en vanuit welke invalshoek de artikels en programma's gepresenteerd moesten worden. Hij stond voor een schreeuwerige televisie met veel uitroeptekens waaruit duidelijk moest blijken dat als je niet in het 'Ons'-verhaal meeging, je bij 'Hen' hoorde, die het land naar de verdoemenis wilden helpen met die voorbijgestreefde democra-

tische idealen en die het popularisme niet begrepen. Ex-voorzitter Huijs had al meermaals aangegeven dat hij het tijd vond voor een 'Ons eerst'-politiek ondersteund door een totalitaristische politiemacht om de orde te handhaven. Met zulke adelbrieven vond de heer Jansens dat de heer Huijs een ideale minister van Onze Zaken zou zijn. De heer Huijs was meteen laaiend enthousiast toen hij hoorde dat hij een ministerie toegewezen kreeg, zette zijn ronde brillette op zijn ronde hoofd en begon al meteen ideeën neer te schrijven over de hervorming van de politie en het leger, en een strategie uit te denken voor de eindpropaganda van de Nieuwe Televisie van Ons. Hij meende dat hij ook wel wat in de pap te brokken kon hebben bij het hervormen van het medialandschap in Ons. Er moest dringend gesneden worden in de toegewezen budgetten voor vrije journalistiek en onderzoeksjournalistiek. De Staatstelevisie bijvoorbeeld, werkte veel te onafhankelijk en kon verkeerde ideeën in de hoofden van de simplen spuien. Voormalig regeringsleider Jansens vond het allemaal prachtig en liet het verder over aan de nieuwe minister van Onze Zaken. Per slot van rekening moest hij nog andere ministers maken. Zijn partij had nog recht op verscheidene portefeuilles en hij dacht vooral na over het ministerschap van Onze Leefomgeving, een nagel aan zijn doodskist. De leefomgeving diende om ontgonnen, bebouwd en geëxploiteerd te worden om zo de vooruitgang veilig te stellen. Als de leefomgeving met rust werd gelaten werd het opeens de grootste vijand van de economie, en de economie was heilig. En dan had je die vervelende Eco-groupies die zoveel trammelant maakten over bossen en water en dieren en heide. Die onruststokers had je nergens voor nodig en moesten het zwijgen worden opgelegd.